

GLE DAMO • Na malem odru **novogoriškega gledališča** je zaživela

štiriurna predstava *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha*

Iščejo srečo, najdejo pa smrt

Uprizoritvi romana *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha* na malem odru **novogoriškega gledališča** največ škode povzročata njena lastna dolžina: štiri ure, dvakrat po dve z odmorom med polčasoma. Podatek, ki prestraši in daleč stran odžene marsikaterega gledalca. Žal.

• ANDRAŽ GOMBAČ

Žal, ker predstava ni slaba, daleč od tega. Seveda, tistim, ki prisegajo le na klasični teater in ljudske veseloigre, utegne biti čudaška, zapletena, preveč krvava, medtem ko gledalca, odprtega tudi za postdramsko gledališče, eksperimentiranje in podobno, kratkočasijo (kar je pri štiriurni predstavi vsekakor dobrodošlo) duhovite kreacije in prepletanje groteske, absurda, zafrkljive krutosti ...

Po predstavi še knjiga

Sibylle Berg iz Švice, leta 1962 rojena v Weimarju, je ikona nemške alternative, subkulturna zvezdnica, čaščena na LGBTQ sceni, predvsem pa izjemno plodovita avtorica dramskih in proznih del, ki so prevedena v 34 jezikov - v slovenščino prvič šele letos. Njen romaneskni prvenec *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha*, ki ga je Sibylle Berg pri nemški založbi Reclam Verlag izdala leta 1997 in bila

oklicana za "novi glas mlade, razočarane generacije", je prevedla **Urška Brodar**, tudi dramaturginja pri uprizoritvi knjige, ki jo bo založba Sophia izdala s podporo Goethejevega inštituta.

Prvo slovensko uprizoritev "groteske o luzerjih treh generacij" je na mali oder **Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica** režiserka **Eva Nina Lampič** postavila s šestimi igralci: **Arna Hadžialjevič**, **Marjuta Slamnič**, **Urška Taufer**, **Miha Nemeč** ter gostujoča **Miranda Trnjanin** in **Luka Martin Škof** v dokaj enakovrednih nastopih gledalce pospremi skozi 88 poglavij romana, v katerem spregovori deset ljudi. Povečini so sorodstveno povezani in njihove zgodbe so prepletene v klobčič, ki ga je lažje razvozlati s pomočjo prevajalkinega povzetka vsebine v gledališkem listu, pospremljenega še s posebno partituro romana ter seznamoma tako poglavij kakor devetih smrti, s katerimi se

iztečejo romaneskne epizode. **Oživljajo in ubijajo**

Zavoljo tistih, ki si predstavo še nameravajo ogledati, zapišimo le, da je poseben, neobičajen že prihod občinstva v dvorano.

Zatem se začnejo portreti likov in njihove zgodbe. Na razmetanem odru in v vsakdanjih oblekah (scenografka in kostumografka **Toni Soprano Meneglejte**) se igralci živahno izmenjujejo, vsak pove kak stavek, sestavljajo zgodbo, ki navidez prese- neča celo njih. Zapisanega v romanu se ne držijo prestrogo, pogosto iz prve osebe preskočijo v tretjo, iz izpovedi v poročilo, drug drugemu skačejo v besedo, ponekod si besedilo razdelijo tako, da iz njega napravijo dialog, tu in tam z opombo ažurirajo roman in nakažejo, da je bil napisan v devetdesetih letih ... In vseskozi zrejo v občinstvo, se skupaj z njim čudijo in smejejo slišnemu. Občasno kdo od njih, ki trenutno ne govori, stopi v globino odra, si postreže s prigrizkom.

Patos posrečeno sesuva ironija, igralci z duhovito distanco oživljajo - in ubijajo - like, ki so različni, a jih povezujeta nesreča danšnjega dne in iskanje sreče v jutrišnjem, od Ruth,

ki se v domu za ostarele ne počuti stara ("Dokler verjameš v čudeže, nisi star.") do novinarko Bettine, ki jo z velikimi očali uprizarja Arna Hadžialjevič, medtem ko se v blondinko Vero s pomočjo lasulj vživljajo kar vsi.

Luka Martin Škof, sicer režiser, tragikomično upodobi Toma, ki bi rad bil pravi dedec, pa mora zmeraj potegniti ta kratko, obenem pa Škof opise likov in dogodkov pospremi še s kracanjem besed in risbic, ki se gledalcem kažejo projicirane na dve veliki platni v ozadju.

Pripoved se v dejanje razraste pri več smrtih. Vtis usode, nad katero nimajo vpliva niti nastopajoči, še krepi slušalka - v ušesu jo ima vsakič drug pripovedovalec, ki ubeseduje smrt (od tuje ali lastne roke) in jo s soigralci tudi uprizori, karikirano, bizarno, s filmsko upočasnjeno gibanjem (koreograf **Bence Mezei**), zazveni tudi fatalno ritmična glasba (**Aleš Zorec**), tečejo potoki in reke krvi ...

Četudi sta precej različni, predstava z nizanem epizod, ki se praviloma končajo s kruto smrtjo, v spomin priključijo še zmeraj živo uspešnico **novogoriškega gledališča Peter Kušter**. Ki traja "le" uro in pol. •

Danes pogovor z režiserko **Evo Nino Lampič**

Danes ob 18. uri, pred ponovitvijo predstave *Nekaj ljudi išče srečo in crkne od smeha*; bo gostja niza Pogovori v sredo režiserka uprizoritve **Eva Nina Lampič** (na fotografiji). Gledališka ustvarjalka, rojena leta 1985 v Ljubljani, je leta 2011 diplomirala iz režije na ljubljanski akademiji, zatem končala enoletni podiplomski študij na britanski Univerzi v Sheffieldu, opravljala pripravništvo v Berlinu in New Yorku, zadnjih pet let pa ustvarja tako doma kakor v tujini. Vstop na srečanje v baru Klub PDG v gledališki stavbi bo prost.

FOTO: PETER UHAN/SING NOVA GORICA

V duhoviti in krvavi predstavi igrajo (z leve) Miranda Trnjanin, Luka Martin Škof, Arna Hadžialjević, Marjuta Slamič, Miha Nemeč in Urška Taufer.